

Haykırış

– MESUT ÇİFTÇİ · 11 Mart 2010

Öfkemi çektim kınından,
Asırlara sakladığım kinimi çekip çıkardım,
Yetti artık dedim ezilmişliğim,
Yetti bitti çaresizliğim.
Ağlayan gözlerimin yasını bitirmeye çıktım yola,
Ezilenin intikamını ezenden söke söke almaya!
Yılmadım,
Yıkılmadım,
Bağrımdaki volkanı haykırmaya geldim,
Kahpeye, kendini bilmez kan emiciye!

Yollarıma taştan ve dikenden set çektiler,
İnsan etinden ve kanından duvarlar.
Takılmadım setlerine sahtekarların,
Eğilmedim nefsimin zaaflarına,
Eğilmedim hainin ve puştun önünde.
Dik tuttum apak alnımı hayatın fırtınasına,
Aldırmadım yaralanmasına bedenimin,
Yüreğimin kanına revanına aldırmadım.

Yalandan yapılmış kalelerinde oturan,
Yoksulların kanıyla beslenen efendiler gördüm.
Yıktım kalelerini başına,
Yaktım yalanlarını kendileriyle bir bir.
Beni benimle yıkmaya çalıştı kafır.

Pişman değilim bu kan revan halimden,
Pişman değilim yalnızlığımdan,
Ve namuslu günlerimden.

Haykırıyorum şimdi namussuza,
Haykırıyorum kahpesine, sahtekarına ve puştuna,
Haykırıyorum hayata!
Vazgeçtim lüxünden dünyanızın,
Dimdik ayaktayım,

Karşımdayım ahlaksızın!